

Beroemde schrijvers

De beroemde schrijver zat aan het cafétafeltje te schrijven. Ik liep voorbij. Hij zag mij niet. En hij zag niet dat ik schreef. Ik schreef door. Ik passeerde het volgende cafétafeltje, maar ik schreef door. De beroemde schrijver die aan dat tafeltje zat, schreef met een luid krassende pen. De bezoeker van het belendende tafeltje wierp een kop koude koffie, achtergelaten door een vorige bezoeker, over het schrift van de schrijver. Die hield zijn druipende pen een ogenblik in de lucht en begon dan luchtkastelen te pennen. Ik passeerde een tafeltje met een minder beroemde schrijver, maar ik haalde mijn schouders op. Deze schrijver schreef niet eens. Wel gebruikte hij zijn pen om de opening van zijn rechteroor te vergroten. Die vergroting nam intussen indrukwekkende maten aan. Er viel een ober in het oor van deze minder beroemde schrijver, maar de ober werd er niet beroemd van. En gelukkig was zijn dienblad met kopjes koffie juist op een tafeltje gevallen. Twee schrijvers die bezig waren zich naar beroemdheid te schrijven, ledigden de kopjes en gooiden de lege kopjes snel onder de tafel. Ik liep verder en passeerde het tafeltje van een beroemde schrijver die al heel lang beroemd was. Ik keek naar zijn pen, maar zag die niet schrijven. Zo doen al heel lang beroemde schrijvers dat, dacht ik. Maar ik zag ook dat hij mij zag schrijven. Dat was ik al die tijd blijven doen. Hij wierp mij een vuile blik toe, bang wellicht dat ik zijn oeuvre zou overpennen. Nodeloze angst, want zoveel papier had ik niet. En slechts één pen.

Uiteindelijk bereikte ik een leeg tafeltje. Er lag een lege pen op, dat zag ik meteen. Ik tikte met mijn schrijvende pen deze lege pen onder een tafeltje dat niet leeg was en nam plaats. Ik wilde graag doorschrijven, maar ineens werd het mij bang te moede. Alles wat ik schreef, werd hiervoor al gelezen. Het bezorgde mij nog geen schrijversroem, laat staan applaus van de lezer. Ik probeerde te bedenken hoe moeilijk het zou zijn om te doen alsof mijn pen leeg was. Dan kon ik met mijn papier naar huis en mij minder ongelukkig voelen dan ik mij nu voelde. Kortom lezer, dit zijn niet de woorden van een beroemde schrijver, ook al is hij dan in een heel niet slecht café.

twintig-tien-013; 20min1|tien|20plus2; 150123